

ENTREVISTA AL CENTURIÓ LONGINOS

Qui és un bon militar?

El qui demana perdó després de guanyar la guerra: per no haver pogut evitar-la o derrotar l'enemic amb menys violència.

És millor convèncer que vèncer. Convèncer, vèncer-amb, és arribar junts a una solució acceptable per tots. Saber sumar, aprofitar allò de bo que té cadascú, és ser intel·ligent de veritat. És absurd arribar a un acord només després de destruir-ho tot.

Com va viure la condemna de Jesús?

Va ser molt desagradable. La temptació de desobeir les ordres va ser molt forta. Jo volia defensar Jesús. A mi em va tocar obeir una ordre injusta. Si no fos per Jesús –m'ho va dir sense dir-m'ho- hauria matat o foragitat tots els seus enemics. El que li van fer va ser indignant. És increïble com de dolents podem arribar a ser els homes.

Tornaríem a condemnar a Jesús?

El condemnem cada dia amb la mort o el patiment de l'innocent. No entenem que tota vida és sagrada. No sóc pessimista. Els pessimistes es queixen i no fan res. Jo busco solucions, no culpables. Cada dia veig gent bona, heroica, santa (aquesta paraula la vaig aprendre de Jesús). I tinc l'esperança que els qui fan el mal es converteixin al bé.

Coneixia abans a Jesús?

Tots el coneixien, o això pensaven (si haguessin sabut que era el Fill de Déu no l'haguessin matat). Jo sóc el centurió que li va demanar que curés a un dels meus servents, i qui va construir la sinagoga de Cafarnaum. Perquè em sentia indigne –l'home bo sense Déu no existeix- li vaig dir: "Senyor, jo no sóc digne que entris a casa meva". Segons Jesús jo tenia molta fe.

Què li va dir Jesús?

Com vol que ho oblidi! Em va dir: "tu compleix la teva missió, que Jo compliré la meva". Va ser una ordre, perquè va descobrir que volia defensar-lo. Em va mirar com si fos el seu guardaespalles que el protegia de la multitud embogida. L'odi interior que m'estava destrossant el va convertir en pau. I mai més he perdut aquesta pau que em va donar Jesús.

I vostè li va dir alguna cosa?

Indirectament, sí. Amenaçava els soldats i a la gent que el maltractava, perquè sabia que Ell m'escoltava. I deixant –per amor i respecte- que la seva Mare i aquelles santes dones s'acostessin a Ell. Directament, no ho sé. Va veure com em queia una llàgrima: la condensació de tot el meu odi. Volia demanar-li perdó, però amb la seva mirada em va dir que no era necessari. Ja sé que no sé explicar-me, però va ser així.

Vostè és el dur de la pel·lícula?

Sóc dur. Però allò no era una pel·lícula. El combat entre el bé i el mal és real. Qui no ho veu està del costat del mal. Les bones obres ens fan millors, i les dolentes ens debiliten. Però he après a vèncer amb el bé. I sempre que puc me'n enric. El bon humor és un gran remei per tot. Al Cel la gent riu molt. Jesús era alegre i divertit. Sempre era positiu. Jo no, perquè no sóc sant. Pacència!

Jesús no tenia enemics?

Això és el dolent, que em va dir això. "Perdona'ls, perquè no saben el que fan. M'entrego lliurement. Per això he vingut al món". Així no es pot defensar a un innocent! Encara que no ho cregui, Jesús controlava la situació. Volia complir les Escriptures. Segueixo sense entendre-ho. Però em va quedar clar que obeïa, per amor, i que estava complint una missió universal.

I la Mare de Déu li va dir res a vostè?

Em va dir "gràcies", per deixar-la passar. I em va mirar com a un fill. És desconcertant. Em vaig sentir desarmat, en el sentit més tècnic del militar. El seu amor em va robar el cor. La mirada de Jesús i de Maria s'assemblen molt. I els seus somriures són idèntics. Et miren amb amor, i l'odi o la vergonya de l'ànima, desapareixen.

Última pregunta. Què hagués fet vostè si hagués estat Pilat?

No ho sé. Sóc militar. No sóc un polític. Potser hagués demanat ajuda a la milícia celestial. Tant de bo els militars fóssim més polítics i els polítics tinguessin les virtuts dels militars!